

Arrest

nr. 180 169 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 maart 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 mei 2015 en dient op 4 mei 2015 een asielaanvraag in.

Op 5 april 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 mei 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Dharkenley in de stad Mogadishu, provincie Banaadir. U verklaart te behoren tot de Hawiye clan, subclan Sheikhal.

U verklaart gewerkt te hebben in een elektronikawinkel genaamd G. G. S., in de wijk Macmacanka in Dharkenley te Mogadishu, van 2010 tot 2015. U werkte zowel in als buiten de winkel: in dit laatste geval ging u gsm's leveren aan de legerbasis van Halane.

Op 11 april 2015 was u net klaar met uw werk toen u onderweg naar huis werd tegengehouden door twee mannen: ze hebben u meegenomen naar twee andere mannen. Ze zeiden dat ze van Al Shabaab waren en dat ze ervan op de hoogte waren dat u gsm's verkocht aan leden van de regering. Ze hebben u gevraagd om voor hen een opdracht uit te voeren met behulp van een bom, in ruil voor 5000 dollar: uit angst hebt u geaccepteerd en ging u verder naar huis.

Op 14 april 2015 hebben ze u gebeld: ze zeiden dat alles klaar stond en vroegen waar u was zodat ze het materiaal aan u konden afgeven. U antwoordde dat u op het moment dat u instemde heel erg bang was en daarom akkoord ging om samen te werken, maar dat u dat eigenlijk niet wou en niets met hun te maken wou krijgen.

Op 15 april 2015 rond 18 uur was u in de winkel en was u even naar buiten, naar de voorraadkamer, gegaan om iets te gaan halen. U hoorde schoten in de winkel en ging ergens stil zitten. Eén van uw collega's, M. D. was gewond, en een andere, Mumin was gestorven. U verliet de winkel en kwam de vrouw van de eigenaar van de winkel tegen. Aangezien u toen de leden van Al Shabaab naar buiten zag lopen, bleef u in haar huis tot alles rustig werd. U belde een vriend om hulp: hij kwam u ophalen en nam u mee naar zijn huis. Diezelfde avond is uw oom u nog komen opzoeken: hij zou u de volgende dag komen halen. Hij heeft een smokkelaar voor u geregeld.

Op 20 april 2015 vertrok u uit Mogadishu met het vliegtuig naar Kenia. Vandaar nam u opnieuw het vliegtuig naar België. U kwam aan op 3 mei 2015 en vroeg asiel aan op 4 mei 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw vluchtrelaas is niet alleen vaag, beknopt en niet doorleefd (CGVS gehoorverslag p 23-24), u maakt over de hele lijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk.

Eerst en vooral legt u tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin u begon te werken in de elektronikawinkel. Zo verklaart u initieel dat het in 2010 was (CGVS gehoorverslag p 8). Verder in het gehoor wordt u dan gevraagd sinds wanneer de regering de macht heeft in Mogadishu: u antwoordt dat Al Shabaab in 2009 de stad is binnengekomen en in 2011 is weggegaan. Wanneer dan door het Commissariaat de conclusie wordt getrokken dat u begon te werken gedurende de periode dat Al Shabaab aan de macht was in Mogadishu, namelijk in 2010, past u uw verklaringen aan en zegt u pas in 2013 begonnen te zijn met uw werk. Wanneer u dan wordt gevraagd om dit laatste te bevestigen, zegt u opnieuw 2010 en erkent u dat Al Shabaab toen aan de macht was. Op de vraag of u dus bent beginnen werken toen Al Shabaab aan de macht was, antwoordt u eerst ontwijkend, tot u teruggrijpt naar het jaar 2013. Geconfronteerd met het feit dat deze tegenstrijdige verklaringen uw geloofwaardigheid ernstig aantasten, blijft u uiteindelijk bij uw laatste verklaring, namelijk dat u in 2013 bent beginnen werken toen Al Shabaab niet meer aan de macht was (CGVS gehoorverslag p 16-17).

Daarnaast, doet ook de manier waarop u aan uw baan geraakte, ernstige twijfels rijzen over wanneer u nu juist bent beginnen werken: u beweert dat een vriend deze job voor u geregeld heeft omdat u op dat moment voor uw vijf kinderen moest zorgen. Echter, u zegt nadien zelf dat u toen nog maar drie kinderen had, en dus geen vijf (CGVS gehoorverslag p 9-10).

Ook over uw klanten en de omgeving van de winkel waarin u werkte, blijft u vaag en past u uw verklaringen telkens aan. Zo zegt u dat uw klanten gewoon mensen waren die daar woonden, gewone burgers. Het is pas na de vraag door het Commissariaat, of u soms soldaten als klant had, dat u dit bevestigde. Dit komt heel ingestudeerd over, zeker omdat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard hebt dat dit juist de reden zou zijn waarom Al Shabaab u zou benaderd hebben (CGVS gehoorverslag p 14). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u het "in het algemeen" hebt verteld, dat u alleen burgers zei. Op de vraag of burgers soldaten zijn, zegt u dan dat ze zonder uniform naar de winkel kwamen en dat u ze herkende van de checkpoint vlakbij de winkel waarin u werkte (CGVS gehoorverslag p 13-14). Echter, voordien in het gehoor werd u gevraagd wat er in de buurt van uw winkel lag: u zei dat het heel druk was, dat er verschillende winkels waren en een bekend gebouw genaamd Ahmed Hu. Nergens vermeldde u echter dat er een checkpoint vlakbij was, bemand door soldaten (CGVS gehoorverslag p 11). Ook dit doet een ingestudeerd verhaal vermoeden.

Ook uw verklaringen over uw specifieke functie in de winkel past u telkens aan. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd in het begin van het gehoor, haalt u niets aan over het feit dat u soms naar buiten moest gaan om gsm's te verkopen. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u hier niets over vermeld (CGVS gehoorverslag p 12 en vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken kort wou houden, en dat u het vroeger in het gehoor op het Commissariaat niet hebt verteld aangezien u het samen wou vertellen met uw problemen (CGVS gehoorverslag p 25). Dit laatste wijst wederom op een ingestudeerd karakter van uw relaas. Bovendien spreekt u zichzelf tegen over de manier waarop u die gsm's buiten uw winkel ging verkopen: eerst zegt u dat er altijd een auto klaarstond en dat u meestal de gsm's meegaf aan de chauffeur. Nadien zegt u echter dat u zelf met die auto reed en dat er geen chauffeur was (CGVS gehoorverslag p 24 en 33).

Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de bedreigingen en aanval door Al Shabaab tegenstrijdig en onwaarschijnlijk. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze u hadden bevolen te stoppen met uw werk: u zou dit genegeerd hebben omdat u geld nodig had om uw gezin te onderhouden. Op het Commissariaat verklaart u echter dat ze u zouden gevraagd hebben om met behulp van een bom, in ruil voor 5000 dollar een opdracht uit te voeren, en dat u uit angst geaccepteerd zou hebben (zie verklaring van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken en CGVS gehoorverslag p 23). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, zegt u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken exact hetzelfde als op het Commissariaat hebt gezegd. U voegt er nadien aan toe dat de tolk u misschien niet goed had begrepen (CGVS gehoorverslag p 28 en 29-30). Daarnaast is het zeer onwaarschijnlijk dat Al Shabaab u 5000 dollar zou hebben aangeboden om een aanslag te plegen, zeker omdat u zelf toegeeft dat ze mensen pijn doen als ze niet krijgen wat ze willen. Bovendien is dit bedrag excessief: u antwoordt dan dat ze al die mensen echt willen vermoorden, en dat geld niets is voor hen (CGVS gehoorverslag p 26).

Het is ook zeer onwaarschijnlijk dat u in het begin, bij de eerste benadering door Al Shabaab, heel bang zou zijn geweest, maar nadien plots niet meer bang was: u zou zelfs tegen hen hebben gezegd dat ze mochten doen wat ze wilden (CGVS gehoorverslag p 26 en 23). U zou bovendien niet uit uzelf uit Somalië vertrokken zijn, maar op aanraden van uw oom (CGVS gehoorverslag p 30). Dit alles doet ernstig twijfelen aan de echtheid van uw vrees voor de bedreigingen van een terreurgroep zoals Al Shabaab.

Daarenboven zou u de eigenaar van de winkel waarin u werkte, van de eerste benadering door Al Shabaab op de hoogte hebben gebracht. Hij zou gezegd hebben dat u zo snel mogelijk moest weggaan, enerzijds omdat u anders vermoord zou worden, anderzijds omdat ook hij geen problemen wou in zijn winkel. Iets later verklaart u echter dat u de volgende dag zoals altijd terug ging werken omdat jullie niet wisten dat Al Shabaab iets van plan was. U zou gebleven zijn omdat u uw vrouw en kinderen niet wou achterlaten, en de eigenaar zou dit toegelaten hebben. Dit alles is zeer onwaarschijnlijk (CGVS gehoorverslag p 30-31).

Ook uw verklaringen over wat er na de aanval van Al Shabaab op de winkel gebeurde, zijn tegenstrijdig. Zo zegt u eerst dat u naar buiten ging en dat u vervolgens de vrouw van de eigenaar van de winkel tegenkwam. Pas nadien zou u de mannen van Al Shabaab hebben zien buitenkomen (CGVS gehoorverslag p 24). Wanneer u iets verder in het gehoor wordt gevraagd om specifiekere uit te leggen wat er tijdens de aanslag is gebeurd, zegt u buiten de winkel, namelijk in de voorraadkamer, gebleven te zijn. U zou er zijn gaan zitten en van daaruit de mannen van Al Shabaab uit de winkel hebben zien lopen. U hebt deze laatste verklaring tot drie keer opnieuw bevestigd (CGVS gehoorverslag p 26-27, zie ook p 11).

Ook over de laatste dagen in Somalië spreekt u zichzelf tegen: zo zegt u na de aanslag door Al Shabaab nog samen met uw familie in het huis van uw oom verbleven te hebben. Dan zegt u weer dat u niet meer naar uw oom bent geweest. Iets verder past op opnieuw uw verklaringen aan en zegt u zelf niet meer bij uw oom te zijn geweest, maar uw vrouw en kinderen wel (CGVS gehoorverslag p 31).

Tenslotte verklaart u dat noch uw vrouw, noch uw oom, na uw vertrek uit Somalië door iemand lastig gevallen zijn (CGVS gehoorverslag p 19-20).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu"

van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen

zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 26 september 2016 legt de verwerende partij een bijkomende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu. De bijkomende nota bevat "COI Focus: 'Somalië: Veiligheidssituatie Mogadishu' van 6 september 2016, Cedoca."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het non-refoulementbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt dat er contradicties zouden bestaan aangaande de verklaringen van verzoekende partij.

Zo stelt verzoekende partij geen geloof te hechten aan de werkzaamheden van verzoekende partij, gezien zij zich vergiste in de jaartallen.

Verzoende partij volhardt dat zij van 2013-2015 in de winkel gewerkt heeft, zoals zij ook verduidelijkt tijdens het gehoor:

Wat betreft de reden waarom verzoekende partij beginnen werken is, is niet enkel omdat zij voor haar kinderen moest zorgen, maar ook omdat de winkel dringend mensen zocht:

Wat de klanten betreft, draait verwerende partij de woorden van verzoekende partij om. Zij heeft duidelijk tijdens het gehoor gesteld dat zij burgers als klanten hadden. Onder burgers rekende zij ook de soldaten die haar winkel bezochten. Zij heeft ook duidelijk aangegeven dat het ook soldaten betrof:

Verwerende partij focust dan op bepaalde zaken die verzoekende partij niet zou hebben verteld tijdens het DVZ gehoor en wel tijdens het CGVS gehoor. Zo stelde zij bij het CGVS dat zij voor haar werk ook soms buiten de winkel GSM's moest verkopen.

Verzoekende partij was erg duidelijk tijdens haar gehoor: bij de DVZ kreeg zij de kans niet om uitgebreid te vertellen over alles en moest zij een beknopte samenvatting maken van haar asielrelaas. Het is dan ook niet serieus van verwerende partij om haar te verwijten bepaalde zaken niet te hebben verteld tijdens het DVZ gehoor.

II.1.3 Verzoekende partij heeft uitgebreid uiteengezet waarom zij niet terug kan keren naar Somalië en waarom zij er vreest voor haar leven:

De redenering en motivering van verwerende partij is dan ook bijzonder onredelijk en onzorgvuldig.

II.1.4 In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij op basis van dergelijke futiliteiten meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

II.2 Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen⁴, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het non refoulement beginsel

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28.

Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is:

“in een analyse van augustus 2015 stelt ACLED dat AMISOM er niet in is geslaagd om het geweld tegen burgers te doen verminderen. Sinds februari 2012 toen het mandaat van AMISOM uitdrukkelijk AL-SHABAAB als belangrijkste dreiging bestempelde en ondanks de uitbreiding van het mandaat naar de bescherming van burgers in mei 2013, is het aantal gewelddaden tegen burgers gestegen en blijft het niet langer beperkt tot Mogadishu maar verspreidde het zich over heel Zuid- en Centraal-Somalië. (...)

In een artikel van april 2015 berekende ACLED het relatieve risico in de periode van januari tot maart 2015 voor burgers van Afrikaanse landen om slachtoffer te worden van het gewapende politieke conflict. Na Libië, waar het risico eens zo hoog lag, bleek Somalië op dat moment het Afrikaanse land waar een doorsnee burger het hoogste risico loopt het slachtoffer te worden van het gewapend conflict. De analyse maakt geen onderscheid tussen Mogadishu en andere regio's.”

De COI-Focus stelt verder (p. 30):

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48):

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);
- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);
- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);
- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).
- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minsten 55 gewonden (stuk 7)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook blijkt uit het nieuw COI rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

“3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9”

“Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with “increasing efficiency and lethality”,26 which disproportionately affects the civilian population.27 During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28”

“Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties.”

“Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.38 Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.39 Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS “has influence” over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.40 In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.41 Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.42”

“The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraan.”

“10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit.”

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refolement beginsel schendt:

“20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia.”

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

“If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them.”

“Furthermore, due to a breakdown in Somalia’s traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders’ traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰”

“2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸”

“Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces.” Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

“Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷”

II.2.5. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij in Somalië problemen gekend heeft omdat zij door Al-Shabaab gecontacteerd werd omdat zij gsm's verkocht aan leden van de regering en de opdracht kreeg om tegen betaling van 5000 dollar een opdracht uit te voeren met een bom. De verzoekende partij stemde in, maar toen de verzoekende partij op 14 april 2015 door Al-Shabaab gecontacteerd werd om de opdracht uit te voeren verklaarde ze aan hen dat ze enkel instemde omdat ze schrik had, maar in feite de opdracht niet wou uitvoeren. Op 15 april 2015, toen de verzoekende partij zich in de voorraadkamer bevond, hoorde ze schoten in de winkel. Hierbij werd een collega verwond en een andere doodgeschoten. Toen de verzoekende partij naar buiten ging, kwam zij de vrouw van de eigenaar tegen, en verschool zich in haar huis omdat zij leden van Al-Shabaab uit de winkel zag komen. De volgende dag is de verzoekende partij gevlucht, dankzij de hulp van haar oom.

In casu acht de Raad het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in een elektronikawinkel gewerkt heeft. Immers, de verzoekende partij kan niet duidelijk aangeven wanneer zij gestart is met werken in de winkel. Eerst verklaart de verzoekende partij dat zij in 2010 begonnen is met werken in de winkel (zie gehoorverslag, p.8). Vervolgens verklaart de verzoekende partij op pagina 16 en 17 van het gehoorverslag dat zij in 2013 gestart is met werken in de winkel. Dit is drie jaar later dan wat de verzoekende partij oorspronkelijk verklaard heeft. Wanneer de verzoekende partij vervolgens op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt (zie gehoorverslag p. 16), stelt ze wederom dat ze in 2010 begonnen is om dan uiteindelijk opnieuw te verklaren dat ze sinds 2013 in de winkel werkt. Het gegeven dat de verzoekende partij op deze eenvoudige vraag geen éénduidig antwoord kan geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Vervolgens legt de verzoekende partij ook geen coherente verklaringen omtrent haar functie in de winkel af. Op pagina 12 van het gehoorverslag antwoordt de verzoekende partij op de vraag wat haar functie in de winkel was, dat: *“ik ging verkopen.”* Wanneer de *protection officer* vervolgens vraagt om specifiek te antwoorden, stelt de verzoekende partij dat: *“Bijvoorbeeld als iemand binnenkomt dan vraag ik meteen of hij hulp nodig heeft, dan als hij zegt ik heb dit nodig, als dat bijvoorbeeld een gsm is, haal ik de gsm, laat ik die meteen zien. Dan zeg ik meteen de prijs erbij, en als hij daar mee eens is, neemt hij meteen mee, als hij toch wel zegt nee het is te duur, dan probeer ik hem te overtuigen en dat deed ik. Maar voordat ik verkoop probeer ik eerst of de gsm wel werkt, en daarna verkoop ik het aan een klant.”* Wanneer de verzoekende partij vervolgens haar vluchtrelaas uiteenzet, verklaart de verzoekende partij dat: *“Dus het is allemaal begonnen: ik had een kleine winkel en ik had allerlei klanten die binnen in de winkel kwamen. Op een dag een vriend die ik ken woont in Halane, hij zei tegen mij dat iemand anders een gsm nodig heeft en dat ik aan die persoon een gsm moet gaan verkopen. Dus normaal gesproken gingen ze meestal zo verkopen: ik ging naar mensen, ik ging daar gsm verkopen en zo kreeg ik ook geld.”* (gehoorverslag p. 23). Vervolgens specificeert de verzoekende partij dat zij zelf met de auto van de eigenaar naar de basis reed om een GSM te leveren aan soldaten in het district Wadajir (zie gehoorverslag p. 32 en 33). Het is opmerkelijk dat de verzoekende partij tot op het moment dat zij haar vluchtrelaas uiteenzette, nooit aangehaald heeft dat ze de auto moest nemen om een GSM te leveren bij derden of op een militaire basis. Zelfs niet toen de *protection officer* aan de verzoekende partij vroeg om haar functie in de winkel specifiek toe te lichten. Uit de verklaringen van de verzoekende partij, voorafgaand aan bladzijde 23 van het gehoorverslag, blijkt dat ze haar functie steeds in de winkel uitoefende. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft ze nooit aangehaald dat ze zich in het kader van haar functie diende te verplaatsen. Dit is uiterst merkwaardig omdat de verzoekende partij op bladzijde 23 van het gehoorverslag aanhaalt dat haar problemen begonnen zijn toen ze een levering buiten de winkel diende te doen. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat dit te wijten is aan het gegeven dat de vragenlijst bij de DVZ een samenvatting betreft. De verzoekende partij werd er bij de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van haar verwacht wordt dat zij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (zie vragenlijst DVZ, p. 1). Van de verzoekende partij kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van het gegeven dat ten gevolge van een levering door Al-Shabaab benaderd werd, nu zij op het Commissariaat-generaal haar vluchtrelaas aan deze activiteiten verbindt. De vaststelling dat verzoekende partij bij de DVZ de kern van uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Voorts spreekt de verzoekende partij zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal ook tegen. Eerst verklaart ze dat er steeds een auto klaar stond en dat zij de gsm met de chauffeur meegaf (gehoorverslag p. 24), maar op bladzijde 33 verklaart de verzoekende partij dat zij zelf reed. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij oorspronkelijk verklaard heeft dat er enkel burgers naar haar winkel kwamen, slechts wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk vraagt of er ook soldaten naar de winkel kwamen, antwoordt de verzoekende partij bevestigend (zie gehoorverslag p. 13 en 14). Waarna de verzoekende partij op bladzijde 32 en 33 van het gehoorverslag stelt dat zij ook op een militaire basis een GSM leverde. Al deze gegevens samen genomen, ondermijnen de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in een elektronikawinkel gewerkt heeft.

Ten tweede acht de Raad de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de bedreigingen en de aanval van Al-Shabaab ongeloofwaardig. Ten eerste heeft de verzoekende partij op de DVZ verklaard dat Al-Shabaab haar bevolen heeft om te stoppen met werken, maar de verzoekende partij zou dit genegeerd hebben omdat ze geld nodig heeft voor haar familie (zie vragenlijst DVZ, punt 5). Echter, op het Commissariaat-generaal stelt de verzoekende partij dat zij door Al-Shabaab gecontacteerd werd omdat zij gsm's verkocht aan leden van de regering en de opdracht kreeg om tegen betaling van 5000

dollar een opdracht uit te voeren met een bom. De verzoekende partij geeft aan dat ze dit geaccepteerd heeft (gehoorverslag p. 23). Met betrekking tot het verloop van de verhoren op de DVZ en het Commissariaat-generaal, dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij van bij de beginfase van de procedure werd aangemoedigd om alle nuttige documenten en elementen ter staving van haar relaas aan te brengen. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de meest essentiële en meest frappante tegenstrijdigheid en incoherentie niet over iets niet te vertellen bij gebrek aan tijd gaan, maar over tegenstrijdige verklaringen op belangrijke punten van het asielrelaas, met name het gegeven dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal verklaart dat Al-Shabaab haar gevraagd heeft om iets met een bom te doen tegen betaling, terwijl ze op de DVZ enkel vermeldt dat Al-Shabaab haar gevraagd heeft om te stoppen met werken. Ook is het opmerkelijk dat de verzoekende partij op de DVZ verklaard heeft dat ze het bevel van Al-Shabaab, om te stoppen met werken, genegeerd heeft, terwijl ze op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat ze de opdracht van Al-Shabaab uit angst aanvaard heeft (vergelijk vragenlijst punt 5 en gehoorverslag p.23). Waar de verzoekende partij verklaart dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan een foutieve vertaling van de tolk, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit niet aannemelijk maakt. Voorts wijst de Raad erop dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in de vragenlijst als in het gehoorverslag opgenomen werd, overeenstemt met wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). De vragenlijst die de verzoekende partij op de DVZ ondertekend heeft, werd haar in het Somalisch voorgelezen waarna de verzoekende partij de vragenlijst ondertekend heeft. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd meermaals aan de verzoekende partij gevraagd of zij de tolk begreep, waarop zij telkens bevestigend antwoordde (gehoorverslag, p. 2 en 33). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat er vertaalproblemen waren bij het invullen van de vragenlijst, terwijl daar geen melding van gemaakt werd op het moment zelf en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, zonder enige beweerde verkeerde vertalingen concreet aan te duiden. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een kopie van een foto en een kopie van een badge neer. Op beide documenten staat de verzoekende partij afgebeeld. Ter terechtzitting laat de verzoekende partij ook de originele badge zien. Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier, en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar haar land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft de verwerende partij zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid

gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is, doch niet dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat de verzoekende partij door haar loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft daarbij in haar 'COI focus' rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig, dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat de verwerende partij erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. De verwerende partij acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit het UNHCR '*position on returns to Southern and Central Somalia*' van mei 2016, blijkt niet dat wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing terecht naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (*R.H. t. Zweden*, nr. 4601/14), waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift persartikels over aanslagen heeft gevoegd die recenter zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikels de analyse van de verwerende partij te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheids personeel. Verscheidene van de persartikels, die de verzoekende partij heeft toegevoegd, hebben betrekking op aanslagen die zijn opgenomen in de 'COI focus' van september 2016 en waarmee de verwerende partij dus in de *update* heeft rekening gehouden. Zelfs uit het stuk, dat de verzoekende partij heeft geciteerd, uit de vorige 'COI-focus' van februari 2016, blijkt dat de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan de verwerende partij stelt - met verwijzing naar een arrest van de '*Upper Tribunal*' van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de '*Jamestown Foundation*' wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die '*Foundation*' onder meer naar de aanslag op Lido Beach van 21 januari 2016, die volgens het artikel, dat de verzoekende partij heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, ook gericht was op een restaurant. *Human Rights Watch* spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden geviserd door Al-Shabaab, maar de verzoekende partij behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de *update* van september 2016 dat de experts Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al-Shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert, Christopher Anzalone, meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al-Shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de UNHCR '*position paper*' van mei 2016, waar de verzoekende partij eveneens uitdrukkelijk naar verwijst, waaruit zij zeer uitgebreid citeert en dat zij ook integraal bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat het UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over de locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt het UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van het UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat het UNHCR actief zou meewerken aan de vrijwillige terugkeer naar onder meer Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van de verwerende partij, dat steun vindt in de 'COI-focus', dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van de werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor de verzoekende partij. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.6. De schending van het non-refoulementbeginsel kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene (RvS 8 december 2008, nr. 188.562; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

3.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS